

Momente și schițe din actualitatea literară Alegeri la Pitești pentru Uniunea Scriitorilor

În sala *Ars Nova* a Centrului Cultural Pitești a avut loc, miercuri, 11 aprilie 2018, *Adunarea Generală* a scriitorilor din Filiala Pitești a Uniunii Scriitorilor din România, în prezența conducerii actuale a U.S.R. (președinte: academician Nicolae Manolescu) și a candidaților pentru funcția de președinte al organizației pentru mandatul 2018-2023. După prezentarea rapoartelor de activitate pentru mandatul 2013-2018 ale președintelui Uniunii și, respectiv, al Filialei, s-au prezentat programele candidaților, urmate de dezbateri prelungite.

Din numărul total al membrilor filialei cu drept de vot (59), și-au exprimat votul 37 de scriitori. În urma numărării voturilor, a fost reales președinte al Filialei Pitești a

U.S.R. prof. universitar dr. *Nicolae Oprea*, cu 24 de voturi, contracandidatul său Mircea Bârsilă obținând 12 voturi (unul fiind anulat). În Comitetul de Conducere al Filialei Pitești au fost aleși: Liviu Capșa, Mircea Bârsilă, Jean Dumitrașcu și Dumitru Ungureanu.

Conform Statutului Uniunii Scriitorilor din România, s-a votat și pentru președintele U.S.R. într-o urnă sigilată înainte de începerea alegerilor de Comisia de Monitorizare. Validarea rezultatelor se va face în data de 5 mai 2018 în cadrul Consiliului U.S.R., când se vor deschide urnele sigilate și se vor număra voturile pentru funcția de președinte al Uniunii Scriitorilor din România.

Foto: ILIE VODĂIAN

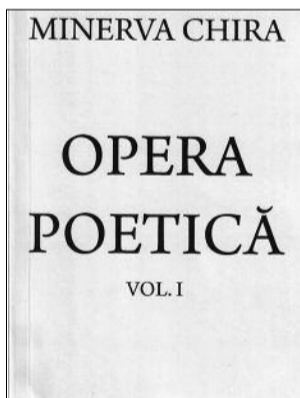
In memoriam Jean Băileșteanu Prozatorul țărănimii din Oltenia

În noaptea de 13 spre 14 aprilie s-a stins prozatorul craiovean Jean Băileșteanu. Vestea a căzut în rândul lumii literare ca un trăsnet, cu atât mai mult cu cât scriitorul fusese ales președinte al Filialei Craiova a Uniunii Scriitorilor din România cu doar două zile în urmă. Era fericit, avea proiecte și personale, dar și pentru breaslă. Vorbisem la telefon cu el vineri seara, pe la ora 20,00 și era într-o stare de spirit excelentă.

Jean Băileșteanu – născut la 13 februarie 1951 la Sălcuța – Dolj – a fost un prozator de forță, debutând la doar 24 de ani cu volumul de povestiri *Clopotul viselor*. A publicat numeroase cărți de povestiri și romane masive, el fiind prozatorul lumii rurale din Oltenia dramatic transformată de regimul communist al jumătății de veac XX. A fost de asemenea un eseist de atitudine, publicând un foarte interesant jurnal de scriitor: *Viața ca o paradă*.

Dar, dincolo de opera lui de care s-a îngrijit el însuși în timpul vieții, omul Jean Băileșteanu a fost unul minunat. Nu era conflictual, ba era un bonom, cu un exemplar cult al prieteniei literare sau prieteniei pur și simplu. La festivaluri sau la întâlniri private, omul era un minunat conviv cu care se putea discuta civilizată, chiar și în contradictoriu, care avea umor. Literaturii române și vieții literare din România Jean Băileșteanu le va lipsi, fără el vor fi mult mai sărace.

Dumnezeu să-l țină în lumină!

Carte nouă

MINERVA CHIRA – Opera poetică (vol. I-II)
(Casa Cărții de Știință, Cluj-Napoca, 2018)

Poeta Minerva Chira și-a strâns în două volume însumând peste 1200 de pagini, toate cărțile publicate până acum, păstrând pentru fiecare copertile originale, începând cu *Manual de târâre* din 1992 până la *Corabia nu poartă pe nimeni* din 2017, probabil cu prilejul împlinirii unei vârste rotunde. Cărțile sale au beneficiat de prefețe sau prezentări pe ultima copertă ale Anei Blandiana, Al. Cistelean etc. Poemele Minervei Chira sunt concentrate și nu fac abuz nici de metafore sau alte figuri de stil: „Ca pe un corn/casa își înfipse acoperișul în pământ/Temelia se hlizea la văzduh/Sub streșină – îmbulzirea animalelor de povară/În rătăcirile pe muchia dintre noapte și zi/m-au cules din florile deznădejdie/când ofilirea sărută petalele/De atunci drama se joacă singură”. Așadar, o viziune suprarealistă asupra lumii și o tensiune interioară discretă. Ultimele două cărți – *Drumul pe sub pământ duce în cer?* și *Corabia nu poartă pe nimeni* – sunt mai sentimentale, cuprinzând nu doar poeme, dar și scrisori, fotografii și însemnările scriitorilor care au vizitat-o pe poetă în satul Negreni, la trei kilometri de castelul lui Goga de la Ciucea. Cele două masive volume se încheie cu o fișă biobibliografică și cu lista numeroasă a referințelor critice despre cărțile sale.

OCTAVIAN DOCLIN – Răsaduri
(Gordian, Timișoara, 2017)

Aventura lirică a lui Octavian Doclin continuă cu acest volum prefațat de Ion Pop cu o sinteză asupra întregii poezii docliniene, nu cu analiză asupra acestuia de față. Răsadul devine aici un motiv poetic pe cât de original, pe atât de atotcuprinzător: materie primă pentru poetul care se scrie pe el însuși răsădindu-se; materie izbăvitoare pentru „mâna poetului/când mistuită va fi/cum rugul aprins”; chiar moartea însăși precum în această litanie ludică: „doclina-m-aș și n-am cui/doclina-m-aș verbului/și în veci răsadului/vai și-amar de mâna mea/când m-a răsădit din ea/doclina-m-aș doclina/vai și-amar de moartea mea/când m-o răsădi în ea”. Pe lângă motivele paralele răsad-nerăsad, Doclin revine și la motivele mai vechi, tot paralele: poem-poemă cu varianta *poem minim*: „Implantat mai adânc/decât răsadul în mănunchi/este poemul minim/cum robia păcatului”. Cum își datează și-și localizează poemele din zecile de plachete publicate, opera lui Octavian Doclin este în fapt un jurnal liric, jurnalul în care – sub ochii cititorului – el își perfecționează la nesfârșit arta lui poetică. Mai mult, unele poeme sunt localizate „în biserică”, ceea ce sugerează că sunt cu adevărat inspirate, în sensul vechi, dintotdeauna, al cuvântului. Și Octavian Doclin chiar este un poet inspirat. (DAD)

Compromisul lui Blaga și disidența lui Deșliu

În *Literatura cu bune și... nebune*, volum de peste 500 de pagini al Magdei Ursache, autoarea este – printre altele – o „iresponsabilă” apologetă a gândirii non-corectă politic. A devenit deci o chestiune de elogiat spusă a ceea ce gândești, în, altfel, plină perioadă a libertății de expresie! Iată: „Și ca să încurajăm nu caracterele, ci non-caracterele, se scoate în față „compromisul” lui Blaga: articolul din *Contemporanul*, 1960, reprodus de *Scânteia*, dar pentru Ivașcu, acela care l-a presat să-l scrie, se pledează „Nevinavat”. Dan Deșliu a fost scos disident. Pentru că l-a cântat pe Stalin și după ce a murit? „Și Stalin, viu, trăiește prin partid”. Și: „Am citit undeva (în Ion Gavrilă-Ogoranu?) că între Yugoslavia și RSR era o înțelegere: pentru fiecare transfug prins și trimis înapoi, RSR oferea un vagon de sare. Rămânea destulă ca să se toarne și-n terciul deținuților, anume ca să fie prăbușiți, nu numai de înfometare, ci și de sete”.

Marin Iancu

JOCUL DE-A VIAȚA ȘI MOARTEA

Într-o literatură, cum este cea a noastră de astăzi, în care poezia feminină se află într-un proces fără precedent de proliferare, se pare că **Ana Podaru** se arată tot mai decisă să-și ocupe un loc al ei. Recent apărută, cea de a patra carte a sa (*Cad îngerii din icoane*, Editura Fundației Culturale Ion D. Sârbu, Petroșani, 2017) apare în Colecția *Banchetul*, fiind răsplătită pentru originalitatea formelor poetice „clare și distincte” cu Premiul Ion D. Sârbu pentru *Poezie*. Foarte bine primite, poemele din cele trei volume publicate anterior (*Firimituri de fericire*, Ed. Inspirescu, Baia Mare, 2014; *Fluturi în Infern – Butterflies in Inferno*, Ed. Inspirescu, 2015, ediție bilingvă română – engleză; *Octombrie rece. Icarii timpului*, Ed. Inspirescu, Baia Mare, 2017, prefață semnată de Dumitru Velea și George Terziu) lasă să se întrezărească existența unei stări poetice proprii și vocația unei rostiri molcome și învăluitoare. Mișcându-se în spațiul unui tradiționalism veritabil, venit de prin direcția Pillat sau Voiculescu, poemele din volumul *Cad îngerii din icoane* sunt scrise dintr-o acută necesitate a confesiunii, poezia Anei Podaru dovedindu-se, în ceea ce are aceasta mai bun, a fi naturală

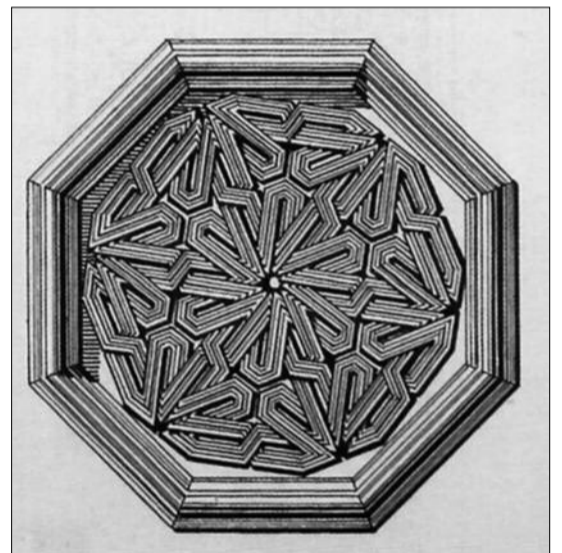
și, deci, umană. Provenite dintr-o astfel de zonă lirică, cele mai multe dintre aceste construcții poetice au obsesia dezamăgirii, fiind gândite predominant pe structura unei viziuni mai sumbre, cu izbucniri la suprafață de tristeți și deznădejdi: „Tot privind spre lumină m-am trezit levitând / printre vămi de văzduh, scormoneam tremurând, / și-am găsit jos, în talpă, strop de sânge curgând / pe cenușa rămasă ca un rug fumegând” (*Privind spre lumină*). Peste toate acestea curg imaginile accentuate vizuale, destul de reci, asaltând direct eul liric aflat într-o condiție umană limită. Ana Podaru pledează pentru întoarcerea la sursele originare ale poeziei, evitând ermetismul și întortocherile forțate și, adeseori, inutile, ale frazelor, Expresia este susținută printr-o notare acută a concret-senzorialului: „Mă duc în urma timpului cu pasul / ce gustă glodul tălpilor pe câmpuri. / ciulesc urechea și mă muștră glasul / și caut iar prin miile de gânduri” (*Copilărie, ce mult te-am iubit*). Tonalitatea elegiacă, cuprinsă sub cele mai diverse forme ale sale în limbajul poetic, este echivalentă sentimentului unei anume solitudini, în care mișcarea fanteziei decide totul, propunând forme diverse al trăirii. Punând în evidență caracterul de „joc” al textului, poeme precum *Rădăcină-n deșert*, *Fusul* și *Vino, mamă* încântă prin simetria refrenului și a modului în care, pe linia lui N. Stănescu sau Cezar Baltag, știe să valorifice ritmurile folclorice din descântec: „Seacă seva din tulpină, / ramuri stau uscate-n soare, / inima fântână doare, / a secat, izvor... secat... / nicio frunză nu mai mișcă / în morminte pitulate, / triste lacrimi uscate, / doar o zi din șapte-agate/spânzurată stă pe cer” (*Rădăcină-n*

deșert). Un sentiment de tristețe și durere se presimte cu deosebire în poeziile pline de umbre ale lumii de dincolo: „Nu lăsa să treacă timpul stăpânindu-mă-ntru-totul, / Vino, doamna mea, acum, cât mai pot a te iubi... / Doar nu vrei ca după cruce să te-ntâmpine doar mortul, Vin azi să-ți spun: ‘mi-ești dragă!... din adâncul inimii’ (*Azi doinesc în rând cu lupii*). Pe o asemenea retorică a suferinței și a dezamăgirii, stările devin apăsătoare, la limita pragului de trăire („Spune-mi, lacrimă ce curgi de sub pleoapă-n sângerată, / Unde-i vadul celei dulci?...tu ești lacrimă sărată, / Te prelingi pe-obraz încet ca penelul pe hârtie / Scrijelind un vechi poem pe o inimă pustie”, *Spune-mi, lacrimă sărată*), atitudinile împrumutând o solemnitate de ritual care dau imaginilor morții și a dorinței de eliberare de această obsesie o lumină specială: „Destinul drumuri mi-a deschis, / Un drum cu spini fără sfârșit, / Am sângerat și mi-am promis / Că orice spin ce m-a trântit / O să-l transform în pâlce de vise...” (*Spinul*) Atmosfera e de ceremonie cosmică, elementele naturii sunt chemate să participe la sărbătorile morții („Au coborât norii pe umerii mei / cu șipot de ploaie-n urechi, / păreau că-s de puf, dar erau totuși grei / adunați peste suflet, perechi”, *Norii de plumb*), astfel încât, luate separat, imaginile pot prelua diferite funcții poetice: „Cămașa zdrențuită ce mă strange e udă, îmbibată de sudori, / Mă rușinez că rănilor păgâne n-ajung până la nori, / N-ajung până la nori chiar dacă trupu-mi geme, / E poate prea târziu acum sau poate prea devreme” (*Drumul crucilor de plumb*). Siguranța tonului, puterea eului poetic de a-și alege un punct dominator, impresia mai generală de contemplare activă a lumii rămân resursele vitale ale versurilor poetei Ana Podaru. La polul opus, impresionează îndeosebi acele poeme calme, de reculegere horatiană, sugerând un cadru de dulce intimitate („Eu citesc aceste rânduri ce miroso a fân cosit / Rezemându-mi capu-n mâini cu un zâmbet chinuit”), în care sentimentul pierderii copilăriei și, în general, efemeritatea existenței, a trecerii timpului emană din versuri precum acesta: „Spun că timpul trece iute ca floru-n poezie...”).

Afirmat tot mai deplin conștient de specificul său, discursul liric se construiește aici ca reflex insistent al actului existential, a „realității imediate”, de unde și intensitatea unor trăiri insistent amplificate. În asemenea situații, poemele se încarcă de o imensă energie discursivă, ca semn al acestei realități desfășurate frenetic în forme multidimensionale și adeseori insolite în manifestări. Ana Podaru își caută, de fapt, cu febrilitate, rosturile în viață, imprimând versului sentimentul participării la drama provocată de prezența răului în lume, cu deosebire, în momentele sale de confruntare cu moartea: „Ca un fâlfâit de aripi viața asta-i trecătoare, / bați din aripi chinuit, orizontu-apoi dispăre, / dar tu zbori și-n labirint, te oprești pe la răscruce, / cauți drumul altui cer jertfind aripi-ți pe cruce” (*Fâlfâit de aripi*). Alteori, o dorință de pace și gestul de recuperare a luminii ocrotitoare devin dintr-o dată aspirația consecventă a autoarei. De aici și nevoia maximă de sacrificiu: „Din scoarța bradului, tămâia a-nflorit, / măicuțele cu mâinile curate / adună de cu zori, în munți plecate, urmând același rit neobosit” (*A-nflorit tămâia*). Alteori, tentația este aceea a unei sincerități absolute, stare c ear îngădui să se treacă mai lejer la versuri ce dezvăluie o prezență sentimentală și o nostalgică.

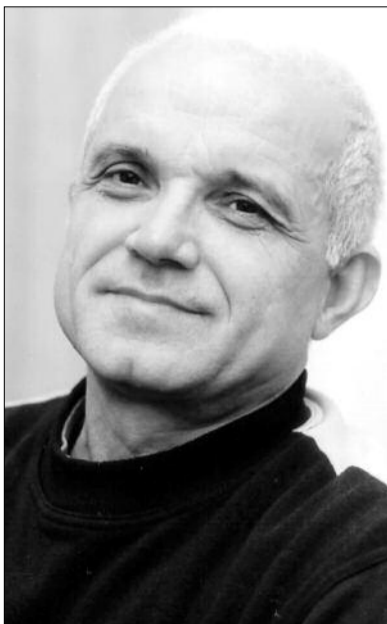
Pe de altă parte, distingem în alte câteva poeme un tip de feminitate care tinde să-și asume întreaga existență. Dacă în bună parte volumul *Cad îngerii din icoane* este construit pe o poezie a elanurilor sfărâmate, a tensiunilor și stărilor angoasante, de „vid

sufletesc”, cea de a doua categorie de poeme din structura acestui volum ne păstrează aproape de spațiile generoase, cerul, marea, câmpia fiind doar câteva dintre libertățile care atrag fascinatoriu insul: „Du-te, vântule, departe unde eu nu pot ajunge, / ia cu tine doar o parte din frunarele gândirii / și întoarce-te la mine când uitarea mă străpunge, / adă-mi gândurile toate sub pecetea nemuririi. (...) // Călător prin lumea toată, plimbă-mi versul pe-o aripă / Scuturată peste ape, peste flori scăldate-n soare” (*Vântule*). De acum, o vitalitate puternică își spune cuvântul. Laturii grave a versurilor accentuate dramatice, venite dinspre o confruntare cu neliniștea și cu suferința, i se substituie un tip de limbaj cu mult mai apropiat de o poezie a candorii, a jocului copilăresc. Priveliștile prind viață, simplitatea rostirii versurilor trădând o nostalgie imnică, destul de apropiată de un adevărat elogiu al naturii: „Universul să renască, curcubeul să re-nvie, / Veselia să-ncolțească precum grânele-n câmpie, / Soarele să strălucească pe un cer surâzător / Fără trăsnete și fulger, fără urmele de nor” (*Hai să râdem, fraților!*). Iată alte idilice viziuni feminine, semne candido ale unei imperioase nevoi de autenticitate: „Uite cum se zgribulește turturica prin frunzare / după ploaia ce-a căzut peste câmpuri, peste plai, / căutând cu-nfrigurare poarta razelor de soare / s-o-ncălzească pe-o aripă ce-are forma unui nai, // s-a pornit prin ramuri vântul, legănată, turturește, / glasul ei se duce-n zare ca un cânt din altă lume, / lângă ea un turturel dintr-o data se oprește / și-o privește cu iubire tot făcând cu ciocul glume...” (*O singură comoară*).

În altă ordine de idei, nu atât originalitatea este aceea care ar surprinde în volumul *Cad îngerii din icoane*, cât mai degrabă îndrăzneala prin care autoarea se supune unui joc de planuri lirice duble de mare finețe, în care Ana Podaru își trăiește adevărata stare de grație. Fiindu-i insuficientă realitatea, cu toate elementele ce-i sunt proprii acesteia, dragostea la Ana Podaru implică mitul, ca în poezia *Orhideea sălbatică*, de exemplu. Poeziile *Copilărie, ce mult te-am iubit* și *Hai, acolo unde tu...* ascund o privire inocentă asupra realității, senin-surâzătoare, „câmpiile cu flori”, „pasărea măiastră”, „povețe de iubire”, „cerul purpuriu” sau „zările albastre” devenind atributele dominante ale lumii și atitudinilor, după cum în *Doamne, câtă bucurie* și în alte asemenea poeme se ascunde o feminitate de un fel special, care, din perspectiva cosmicizantă, tinde spre o cuprindere largă a universului: „Doamne, câtă bucurie să culegi mărunul din ram, / Să miroși clipă de clipă floarea înflorită-n geam, / Să alergi desculț prin iarba ce se scaldă-n bob de rouă, / Să adulmeci mângâierea stropilor atunci când plouă”.

Liviu Ioan Stoiciu

A apărut o nouă specie de cetățean (nu de om nou), „cetățeanul suveran”. Am conștientizat abia zilele trecute tărășenia, auzind (și văzând la televizor) că la Brașov „suveranii” au cărțile lor de identitate și numere de înmatriculare trăsnete la mașini (gen „VN 01 Suveran”, pe mașina unui bărbat autointitulat Viorel Suveran care nu recunoaște actele emise de statul român; atenție, Viorel Suveran este lider de sindicat la Complexul Energetic Oltenia!). Societatea de la noi progresa? Superficial, am trecut cu ochii peste știrile scrise în mass-media centrală legate de apariția acestui „fenomen” insolit. Locuind de la o vreme mai mult la Brașov (la intrarea în municipiu, la sud), mai departe de centru, am încercat să stau cu capul la cutie, hotărât să mă izolez, să nu am de a face cu presa scrisă (accesibilă și online) și cu posturile de televiziune din Brașov (sau cu lumea literară din Brașov). Probabil că la Brașov se cunoaște demult situația acestui nou tip de cetățean român „suveran”, eu acum am luat seama. Mi-am exprimat pe loc nedumerirea în fața unui vecin tânăr, în acest sens, care m-a lămurit buștean: acesta e un prim nucleu ieșit la vedere, dar cu siguranță sunt cu miile acești „suverani”, e un semn de protest radicalizat, ei nu mai recunosc statul. De ce vă mirați? N-a plecat de la Brașov prima răzvrătire reală împotriva statului (reprezentat de Ceaușescu, în noiembrie 1987)? Brașovenii au ceva de împărțit cu statul care te jupoaie. „Suveranii” au legătură cu nesupunerea cetățenească? E mai mult, ei sunt oameni liberi de orice stat din lume și orice lege. Sunt oamenii lui Dumnezeu, „născuți vii” și atât, vor să fie lăsați să se autoconducă și autogestioneze, să nu plătească taxe și impozite... Vrea moartea statului? Dacă „suveranul” s-ar retrage în pădurea moștenită, singur, ar putea să aibă asemenea pretenții. Altfel, nu e în regulă, statul l-a educat și-i educă pe gratis copiii, statul i-a asfaltat drumurile, până una, alta, pe care merge să facă o afacere sau o vizită. Nu știu cum s-ar descurca la magazin, unde se oprește automat TVA (care se duce la stat, nu?), pe orice produs cumpărat, nu are cum să refuze plata TVA... De ce să-și dea el banii statului, care e condus de o administrație coruptă? Nu vrea să mai aibă de a face cu statul. Totuși, până la urmă statul ăsta e ceva abstract, mie mi se pare civilizată să întrețin statul, să se dezvolte, plătindu-mi impozitele și taxele...

Mă uit în Constituția României, ce stat avem? Art. 1 – Statul român: (1) România este stat național, suveran și independent, unitar și indivizibil. (2) Forma de guvernământ a statului român este republica. (3) România este stat de drept, democratic și social, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme, în spiritul tradițiilor democratice ale poporului român și idealurilor Revoluției din decembrie 1989, și sunt garantate. (4) Statul se organizează potrivit principiului separației și echilibrului puterilor – legislativă, executivă și judecătorească – în cadrul democrației constituționale. (5) În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie. Cu ce nu sunt de acord „cetățenii suverani”? Nu sunt monarhiști, nici nu fac politică (nu-i interesează cine e la putere), nu contestă granițele (n-au prejudecăți minoritare etnice), din cele cinci subpuncte la Art. 1 din „Statul român”, doar subpunctul 5 îi enervează,

Cu „cetățenii suverani” la consult psihiatric

nu acceptă să respecte legile. Mai exact nu acceptă să-și plătească vreo obligație față de stat. Ei își aparțin în totalitate, n-are nimeni nici un drept asupra lor. Susțin că nu-și cedează nimănui suveranitatea. Refuză, de exemplu, să aibă Cod Numeric Personal, să nu poată fi urmăriți de administrațiile financiare sau de poliție, își tipăresc singuri o carte de identitate (cu CNP fictiv), cu ștampilă proprie. Se legitimează așa (il citez întocmai): „Suveran Danieladrian Ființă Vie Născut Viu este Beneficiar Executor al persoanei CNP personaj cu caracter fictiv numeric, Conform UCC 3-305, nu a cedat niciodată suveranitatea către statul România”... Pe ștampilă scrie la fel „Suveran Danieladrian”. Sau: „Suveran constantin, fiul lui vasileharetă. Ființă Vie Născut Viu este Judecător Executor. Beneficiar al persoanei CNP personaj cu caracter fictiv numeric. Conform CCU 3-305 nu a cedat niciodată Suveranitatea către statul România”. Interesant argumentul „suveranului constantin”: *Varianta optimă este, așadar, scrierea numelui doar cu litere mici, pentru că așa și numai așa „îți păstrezi TOATE drepturile naturale conferite de Constituție, ești «individ» și asupra ta nu are niciun drept și nicio jurisdicție ABSOLUT NICIO lege juridică!*” Alt exemplu: „Eu, suveran Pontifex Maximus ființă vie în carne și oase cu nume propriu privat Vasileion...” Mai exact, legitimația lor se bazează pe eliberarea oficială a „certificatului medical de născut viu”, nu a certificatului de naștere, pe seamă căruia „suveranul”, de capul lui, își face o carte de identitate fără CNP (sau cu un CNP fictiv), pentru ca statul român să nu-l mai poată urmări... *Fiind anterior unei înregistrări oficiale în Starea Civilă, „Suveranii” spun că folosirea exclusivă a certificatului de născut viu îl face pe individ liber de controlul direct al Statului.* „Vreau acest document pentru că el este dovada existenței mele pe pământ, certificatul născutului viu (subliniază alt suveran, Mihai Poenar din Codlea). Este cel mai puternic act pe care noi îl avem”. E semnificativ că „suveranii” își fac propriile legi, pe care statul român ar trebui să le respecte, probabil în numele *liberei dezvoltări a personalității umane* stipulate în Constituția statului. Dacă n-ar fi adevărată existența „suveranilor”, aș zice că literatura ficțională se scrie de la sine... O știre, din care am citat (din *Adevărul* din 7 martie 2017), se încheie cu: *Online, tot mai mulți români – care vor să fie Suveran Ființă Vie Născut Viu – îmbrățișează ideea de a avea cărți de identitate fără CNP, ajungându-se la teorii care mai de care conspiraționiste, până la a ajunge la a fi „vânduți la bursă”* (dacă aveți timp de pierdut, de curiozitate copiați linkul videoclipului și puneți-l în fereastra Google: https://www.youtube.com/watch?list=PLOvPY9JRO2cuZ_PtuxnJlpy7Yw2xu7ZT&time_continue=78&v=INs1EA5TTPo). Un om de afaceri din Brașov, cu o avere estimată de Forbes în 2010 la 30 de milioane de euro, Dan Cămârzan, cu act de identitate „redactat chiar de el”, se proclamă om liber. Și declară: „Cu ce mă legitimez? Cu corpul meu și cu numele pe care mi l-am dat eu personal, pentru că eu acum am voie să îmi emit propriul meu act. Brașovenii mă știu înainte să mă trezesc la viață, când încă eram mort!” Important: „suveranii” n-au apărut în România întâi! E o „internațională” a lor.

De luat aminte: *Mișcarea cetățenilor suverani s-a născut în spațiul anglo-saxon, iar grupurile constituite adună împreună anarhiști, contestatari ai legislației sau taxelor impuse de stat... Ideea cetățenilor suverani este aceea că în calitate lor de ființe născute vii nu sunt subiecții de drept al vreunui stat și că astfel pot respinge legile sau taxele nejustificate. În același timp, susținătorii mișcării spun că drepturile lor fundamentale trebuie asigurate în baza Declarației Universale a Drepturilor Omului. În SUA e cunoscută ca o subcultură caracterizată prin actele de nesupunere și violență îndreptate către guvernul american: Un grup eterogen, lipsit de o conducere propriu-zisă, Cetățenii Suverani provin din medii sociale, politice și economice diverse, uniți numai de credința că ei sunt indivizi care se autoguvernează. Ei nu cred că statul acționează în interesul oamenilor și se*

Poemul de colecție

Petruț Pârvescu

duminica floriilor

stalin și bo bo rul rus
li ber ta te ne-au adus
sta lin
sta
lin

strigați BĂ
zicea tata după ce ne urcase cu greu pe toți ȘASE
în dudu' ăla bătrân de la poartă

TARE
să vadă și ei ca noi îl iubim

o cruce mare de lemn
verde
scrisă în grabă cu vopsea neagră
lumânări aprinse și miros de tămâie
muguri
flori de liliac
ștergare și batiste albe cu banu' la capăt în amiaza zilei

pe drum tocmai trecea mortu'
dom' învățător
în căruță
pus în coșciug de tablă
în frunte cu părintele dumitru și tot satu' în urmă

venise cum plecase
singur
închis bine
cu fier și lacăt mare la gură direct din pușcărie
după aproape șapte ani de zile azi îl aduseră acasă
cu tovarășii de la regională
fanfara
și-un camion întreg de soldați

de acolo
de sus
NOI strigam ca proștii
ce să facem
așa
mai mult în joacă

sta lin si bo bo rul rus
li ber ta te ne-a.....

GURA
fir-ați ai dracu' de nebuni
scăpă limbă a lu' gâneț ăla mic de la sfatu' popular
negru de supărare și cu pălăria în cap vorba
când trecu prin dreptu' nostru
guuura
că nu vă mai tace fleanca nici în mormânt

ce MĂ
n-avem voie
ce dracu'
n-ați zis voi că acu' e libertate
și tata striga hotărât mai departe

sta lin sta lin sta lin...

mortu'
se îndepărtase puțin
trecuse de miliție și de școală
dar noi tot îl vedeam

de acolo
de SUS din dud
priveam cum trece dom' învățător pe uliță
și nu mai strigam
auzeam așa
oarecum târziu ca prin somn dimineața (multă vreme în urmă...)
pe tata
pe stalin fanfara și popa
doar căruța aceea cu boii albi la pas
urca liniștită în duminica floriilor spre biserică!..

proclamă liberi de controlul său, renegând pe de-a întregul responsabilitățile pe care un cetățean american obișnuit le are. Nu recunosc jurisdicția statului și nu se supun legii... Motiv pentru care suveranii îi împușcă pe polițaii care nu-i cred pe cuvânt și le cer socoteală! Așa că mișcarea asta, a cetățenilor suverani a fost listată în categoria terorismului intern. În România, suveranii provoacă deocamdată hohote de râs, iar polițaii îi trimit direct la consult psihiatric – verdictul: sunt sănătoși!

25 martie 2018. BV

Florian Stanciu

De noima zăpezii

OCHIULE al meu
tu... cel din frunte
și cel de-al treilea

cu tine la drum
ochiule săgetător
lumea mi-e străvezie

pentru tine ochiule
cele valuri de dealuri
sunt un vis al mării.

ERA pe când ai văzut timpul priponit
De soarele ajuns în vârful amiezii

și pe sub arbori așternute umbrele
la tihnă ispitindu-l pe cel ostenit

toate cele de jos mărmurite
întrecându-se în tăcere cu pietrele.

NOAPTEA târziu când
îngândurat unul dintre noi
a murmurat încet,
încet ca pentru sine –
priviți cât de-aproape
a coborât pajiștea cerului
năboită cu flori de stele
mai-mai să întinzi mâna
una câte una să le culegi.

Ars poetica

Răsar în infolii cristale
când adâncul și înaltul
prind să se înnoade
pe firul aceleiași drepte.

Ars poetica

Ațintește, cumpănește curcubeul
cuprinde lumea de sub arcu lui
dar nu uita că deasupra-i boltește un altul
cu mult mai înalt și mai frumos

DESTIN

Prins noaptea solitar pe câmp
în țaria farurilor mașinii
fulgerând măturând întunericul,

iepurele orbește ridicând brusc
picioarele două, din față,
de parcă grăiește: Răstigniți-mă!
Trupul-icoană taman așa zice:
Uite... m-am răstignit singur!

DE NOIMA ZĂPEZII

Ningea și ningea
de îți curma răsufletul
acea vântoasă de sus
potopul de raze și fulgi
Atunci veneai din câmpuri
prins în mantia
și noima zăpezii
de vremeire podidit și
cu chipul omului de omăt
te-ntorceai acasă... o, tată!

CENTAURIC după tine alergam
În amiaza zilei de vară
Prinderea... descumpătul
pierderea în noi înșine
și mai apoi dorul de
a o lua mereu dacapo.

DE pe mal
convorbeam cu râul
cu undele vălurind
pe harta nisipului –
un gând al deșertului
scria pe ape.

PIATRĂ în cărca pietrelor
munte tu... mi-amintești
de lungul șir de bărbați
ce de prin departe vin
și pe mine fără istov
pe umerii lor mă ridică

CUM valul
de prin adâncuri cu marea venea
pe țarmul zilei să înflorească

Noi doi îl așteptam
în pădurea pitică de spini
guri de secetă arse

Apa ce îi murmură
într-un târziu scoicii
când a prins s-o legene?

NĂBUȘIȚI în cuibul de iarbă, ne
însinguram
pe spate răsturnați între corole și lujeri
despicam o copcă-n cer, un ochean

Sorbiți de albastrul înaltului
cu făpturile la zenit spânzurate,
de preajma locului și de noi uitam.

EROS

Erai planeta mea
de-atâta rotire
în jurul tău
mă săgeta inima
mă mistuia de dor
clipele zilele nopțile.

Adam către Eva

În grădina
cu pomul și șarpele pânditor printre foi
porniri potrivnice se-alegeau între noi doi.
Altminteri noima trebuia să fie;
cerul mai înalt... zarea mai albăstrie.
De-atunci o mahnire sporește în mine.

De-atunci un surâs mijeste în tine.
Hărăzit iadul... așa ne-a fost scrisul,
Pe când alungați și goi părăseam
paradisul.

PE cel mai înalt
pisc al muntelui
o tăcere nețarmurită
te strămută în amuțire
și timpanele ți le spârgea.

Pe o carte de istorie

Aici e atâta dihonie
atâta pândă
atâta frământ
atâta sortire
atâta viață
atâta moarte
că întrebi
într-un târziu –
la ce bun toate cele?

Voievodală

Braț ridicat și fulge-
rări de sabie vitează
ce-așază adevărul
în drepturile lui.

CE străvede oglinda
în zarea de sine
din străfund în străfund
nouă nu ne spune

Vor fi rânduri-rânduri
chipuri de-ale noastre
nori în alergare
șiruri de fantome.

Argedava

Coloane turle bolți
în aură de soare neschimbător
de nicio adiere clătinate
neumbrite de nici un nor

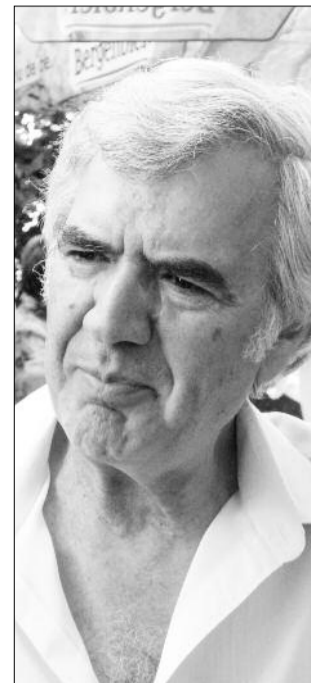
în temelii zidiți părinții
fără istov și ceas de ceas
cu toții în menirea
de sine s-au retras

treaptă cu treaptă pe cer
își crește strălucirea slava
cetatea de suflet și minte
în dangăt de clopote... Argedava.

Barbarus

Și cum năboiau
acei neprieteni
dușmani ai inimii
vrăjmași ai ideii
cum săltau tropotind
de-a călare pe zare
și pe țeste cu
șerpilor de gorgonă
ai pletelor.

CĂLCÂND picotind pe calea noastră de
parcă
lunecam pe-o apă ghemuiți amândoi într-
o barcă
Domol și tăcuți treceam pe-aleea de
castani
de parcă am fi avut de mers o mie de ani.

Poem neterminat

Un zâmbet al tău
aruncat de lumină ca din
ceruri,

cu o altă înfățișare
potopindu-mă,
asemenea unui zeu,
fluturându-mi, apoi,
victoria asupra eternității.

Dar lumea

Pe la porți,
umblă o umbră rătăcită,
fără scăpare.

Haotic se chinuie, năucă,
se pare că demult e pe ducă.

Și așa nu avem cu ce să
o ajutăm.
Ne facem și noi umbre
și spunem că ne jucăm.

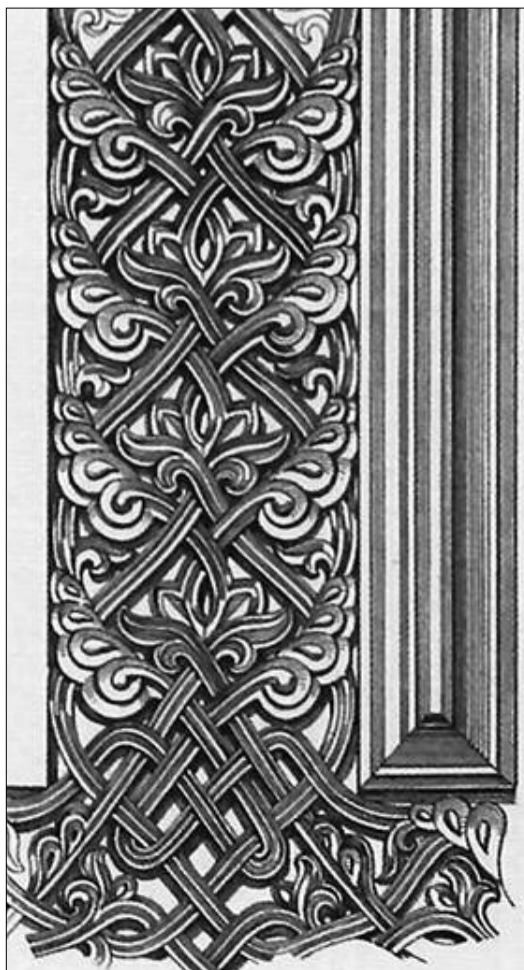
Dar lumea ce-o să zică ?
Va spune că suntem lași.

O, nu suntem ultimii,
oricum, ne vom pierde sub pași.

Vis, numai vis

Vis, o ruină de vis chiar
peste niște ruine,
eu tot ridicându-mă, mirat ;
eu care tot dau din mâini
ca din închipuite aripi,
avid de înălțime încât,
în sfârșit, plutesc, zbor
pe propria-mi răspundere.

Eu, sus, și zborul meu,
când cineva mă apasă pe cap
din simplul motiv, spre
a nu mă înălța.

Eu, eu, eu - auzind ecoul
numelui meu - tot zbor
în ciuda mâinii nevăzute,
vrăjmașe, eu care tocmai
pierdusem poeta cu părul blond
-perucă să fi avut?-
care la un moment dat
mă însoțise și, când, din guri
pizmașe se auzeau măscări,
o tot pierdeam și o tot căutam,
ca pe o bețivă lălăind-bănănăind
și care se ascundea, ca să nu
poată fi dată în vileag.

Eu, acolo, care îi tot vedeam/bănuiam
bărbații adunați în bandulieră,
atârnați ca pe trofee, de nimeni
mărturisiiți, când, la un moment dat,
un voal alb căzu de pe ea
și întunericul se lăsă.

Atunci, zborul meu - aproape
căzusem, aproape aterizaseam forțat
asemenea unui avion - se zdrobise,
poemul pe care începusem să-l scriu
se desfăcea silabă cu silabă,
cum părerile de rău.

Nimeni

S-așteptăm, s-așteptăm,
în curând , din cer,
va picura lumina,

Cine va rămâne fără ea,
a lui are să fie vina.

Pentru că atunci
o ploaie de lumină va fi
și pe noi ne-o aduna,
nu ne va risipi.

Dar va fi o lumină
de lumânare, plăpândă.

Oricum va fi,
nimeni nu va putea s-o cuprindă.

Tehnică

Vei scrie întâi
titlul poemului,
ca, în tumultul inspirației,
să nu-l uiți.

De asemenea, să nu uiți
Filozofia compoziției,
te va certa domnul Poe.

Apoi, pricepe și tu
fenomenele care cad
peste sufletul tău :
ploi, trăznete și fulgere,
ninsori bogate și inundații.

De poți, dă-i poemului tău
perfidia felinei și îndreapt-o
spre cititor : sugrumă-l
cu delicatețe, după care, devoră-i
visul. Așa, ar putea
muri și el fericit.

Patria

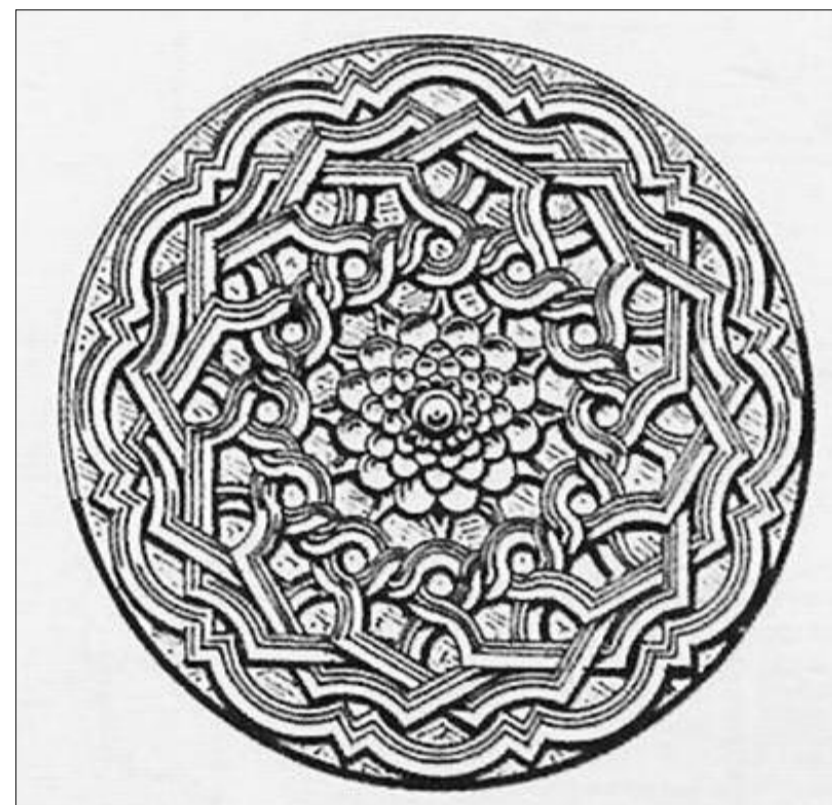
O iarnă avară
a nins cu zgârcenie anul acesta.
Politicienii doar - bâlbații cu cefele
groase și buzunarele pline - ne
vorbesc de bunăstare ;

au venit de la masă,
pe care nu dau mai nimica - patria
are grijă de ei - ne propăvăduiesc
ca la biserică popii
fericirea ce va da peste noi
la anul și la mulți ani.

Încolo, patria e bine,
horcăie, mai are puțin și moare.

Urma

Să nu zăbovim,
poate mai e ceva de făcut,
poate, pe aici, pe undeva,

se află un înger căzut.

Aripile lui sângerânde
au lăsat urme ?

Se vede că sunt, că au fost blânde ;
Oare cine a vrut să le curme ?

Dar cine îl va găsi
nu are să moară ?

O, da, dar ar fi
pentru prima și ultima oară.

Perechea

Mă obsedează un vers,
ca atunci, în visarea lor,
când doi tineri mergeau
pe sub zăpadă.

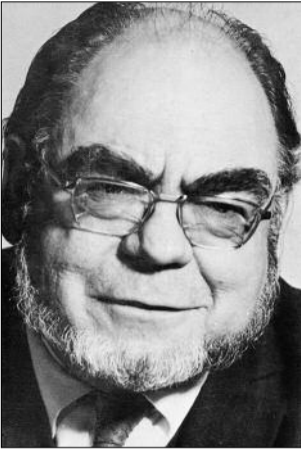
Dar e ceva nebunesc,
îmi spuneam, ceva de necrezut,
de care lumea o să se mire.

Dar o voce îmi șoptea :
Păi, nu sunt decât doi :
Ea - o mireasă și el - un mire.

Din poezia lumii

Eugène GUILLEVIC (1907 – 1997)

În traducerea lui LEO BUTNARU

Unul din cei mai importanți poeți francezi. Debutează în 1939 cu versuri dedicate memoriei combatanților republicani spanioli. A făcut parte din Rezistența Franceză antihitleristă. Laureat al unor premii importante – „Marele vultur de aur” (1973), al Academiei Franceze (1976), Goncourt (1988).

Din cărțile sale amintim: „Recviem” (1938), „Din pământ și apă” (1942), „Executori” (1947), „Gustul păcii” (1951), „Carnac” (1961), „Sfera” (1963), „Iclus” (1973), „Altele” (1980), „Timbre” (1986), „Acum” / poeme 1986-1992 (1993); „Présent” / poeme 1987-1997 (2004).

Monștrii

Există monștri care-s foarte buni
Ce stau în fața ta cu ochii mijiiți de tandrețe
Pe încheietura mâinii tale
Punând laba lor păroasă

Într-o seară
Când în univers e totul violet
Când stâncile își reiau traiectoriile nebune

Ei se trezesc.

Vântul

Aceea nu era
O aripă de pasăre.
Era o frunză
Bătută agitat de vânt.
Numai că în acea zi
Vântul nicicum nu se trezi.

* * *

În pomul lipsit de fructe și de frunze
Deja obosit

Cu ramurile ce joacă pentru ca să nu vadă
Apusul soarelui

Printre crengi
A rămas un măr.

Și roș de strigăt
Plânge pe marginea timpului.

* * *

– Ce ar putea fi
mai rotund decât un măr?

– Dacă atunci când spui: *rotund*
e chiar rotunjimea despre care vrei să spui,
totuși mingea pentru joc
e mai rotundă decât mărul;

Însă dacă atunci când spui: *rotund*
este tocmai ceea ce vrei să spui,
plinătatea rotunjimii
și rotunjimea plinătății,

nu există nimic
mai rotund decât mărul.

(Niciodată soarele)

Soarele niciunde
Decât în sine însuși
Nu vede noaptea

Din moment ce negrul pe care-l împrăștie
Se coagulează-n lumina
Din jurul său.

Dulap

Te-am ceruit,
Ți-am dat luciul,

Am avut plăcerea
Să-ți transmit necazurile mele,

Pentru a-mi simți puterea
Pe groasa ta tulpină de stejar.

Aproape că torceai precum pisica
Peste lenjurile și goliciunea ta.

Acum te privesc,
Simțindu-mă curat.

Un ciocan

Ai fost făcut pentru mâna mea,
Eu te țin bine,

Mă simt puternic
Cu puterea noastră.

Tu dormi de mult timp,
Cunoști negreața
Și ai forța ta.

Te iau și te cântăresc în mână,
Te cumpănesc,
Te încălzesc în palmă.

Cu tine mă reîntorc
În fier și lemn.

Tu mă primești,
Tu vrei
Să încerci,
Tu vrei să lovești.

Câmpia, văile depărtate...

Câmpia, văile depărtate,
Pădure, flori de câmp,
Drumuri, sate,
Grâne, lanuri de sfeclă,
Cântul mierlei și-al cucului,
Aer fierbinte, ierburi, tractoare,
Porumbi pe-o leasă,
Potârniche, lucernă,
Drumul ca o alee de arbori,
O trăsură nemișcată,
Orizont, toate acestea
Parcă-n palmă.

Rețetă

Ia un acoperiș de țiglă veche
nu cu mult până la amiază.

Pune alături de el
un tei deja viguros
răvășit de vânt.

Deasupra lor întinde
un cer albastru, spălat
de nori albi.

Lasă-le în voia lor.
Privește-le.

Să ne imaginăm

Timpul necesar pentru ca apa să se scurgă din
mână

Timpul necesar cocoșului să-i cânte soarelui
Timpul în care păianjenul mai devoră din
muscă

Timpul în care rafale de vânt smulg din
prinsori câteva corturi

Timpul care să aducă aproape de mine
genunchii tăi

Timpul pentru ca privirile noastre să-și
vorbească de dragoste

Să ne imaginăm ce am face în acest timp.

Imaginează-ți

Imaginează-ți o pasăre,
Mierlă gaiță sau pițigoi

Care întinde ciocu-n care are
Ceva pentru tine,

Îți întinde
Afine sau mure

Sau altceva.

Piramida

Mi se pare că aș imita
Și cu toate astea caut ceva.

Am văzut nisipul și vântul
Încercând a face corp comun.

Am văzut apa cum se-nălța,
Dar pentru ea plinul deja e făcut.

Am văzut cele din urmă pietre
Mult mai informe decât cerul.

Eu am stabilitate,
Am forță-n temeiul meu,

Am răbdare-n înfățișare
Și spirit în vârful meu.

Am muchii ascuțite
Și nu pot fi în toate explicită.

Iar ceea ce nu imită
Și nu pare asemănător

Prin astea nu e oare
Chiar ceea ce nu i-ar semăna?

Înainte de toate, noi, figurile,
Nu avem decât un merit adevărat,

Acela de a simplifica lumea
Spre a fi visul drept care se dă.

Cilindrul

Dacă e să părăsim sfera
Spre-a pleca în altă parte,
E posibil doar trecând prin tine.
Și îmi pot imagina
Ce s-ar putea întâmpla:
Am cunoscut cuprinsul tău
În atât de multe vise urâte.

Triunghiuri

1. Isoscel
Am izbutit să fac
Puțină ordine în mine.
Sunt înclinat să-mi plac mie însumi.

2. Echilateral
Am mers prea departe
Cu preocupările-mi pentru ordine.
Deja nimic nu se mai poate-ntâmpla.

3. Rectangular
Am închis unghiul drept
Care suferea din cauza că e deschis
Prea mult spre aventură.
Eu sunt o locuință
În care visul are dreptate.

Diagonala

Pentru a merge unde trebuie să merg,
Eu am dreptul la prioritate,
Am dreptul la proprietate.

Pentru ca două unghiuri
Traversând suprafața
Să comunice între ele.

Astfel că mă calmez și nu mai gândesc
La scopuri mai puțin necesare.

Pătratul

Fiecare din laturile tale
Se admiră în celelalte.

Pe care din ele o preferă?
Pe cea cu care se-atinge
Sau pe cea de vizavi?

Însă eu am uitat unghiurile
În care se irită exteriorul
Până a te cuprinde iar
Îndoielile care renasc.

Imaginează-ți
o pasăre,
Mierlă gaiță
sau pițigoi

Care întinde
ciocu-n care
are
Ceva pentru
tine,

Îți întinde
Afine sau
mure

Sau altceva.

traduceri